

ÉLETFORMA-ÜTKÖZÉS

Lengyel László: ez nem az örökkévalóság rendszere, egy elitet kell leváltani

Ma egy nem nagyon vidám világban egy nagyon rossz állapotban levő, nagyon nem jól működő Magyarországon élünk. Ennek külföldi és belföldi okait, és az ebből a kegyetlen állapotból kivezető út lehetőségeit boncolgattuk *Lengyel Lászlóval*, a Pénzügykutató Zrt. elnök-vezérigazgatójával.

– *Milyennek látja Magyarországot helyzetét ma a világban, Európában?*

– Egy nagyon nem jól működő, nagyon rossz állapotban levő Magyarország él egy nem nagyon vidám világban, amelyben két – nálunk nem eléggé érzékelhető –, óriási fordulat következett be. Az egyik, hogy az amerikaiak visszatértek a világ középpontjába. Korábban úgy nézett ki, hogy átkerülünk egy másikba, a keleti szél világába, de 2014-ben már egyértelműen látszott, 2015–2016-ra pedig még világosabb, hogy az amerikaiak visszajöttek a térbe. Ők melegítik a világot gazdaságilag, az ő növekedésük hajtja előre, a többiek gazdasága lelassult. A kínaiak teljesítménye lement 10-ről 6,5-7 százalékra, az oroszok összeomlottak, Európa gazdasága lassul, inkább stagnál, Japáné stagnál. Ez mindenképpen más világ. A mi civilizációnk szemszögéből nézve azonban sokkal előnyösebb, hogy megint nyugati szél fúj, mert a keleti széllel csak egy tekintélyelvű állam durvaságai mellett lehet – esetleg – nagyobb gazdasági növekedést elérni. A világban lejátszódó másik nagy változás az etnikai vagy vallási fundamentalisták és a nyugatias életformát élők közötti, látható, érezhető, robbanásszerű összecsapás. Az óriási vallási-etnikai hullámban pedig benne van a bárhol megjelenő, televíziós, internetes, mcdonaldsos, coca-colás életformával szembeni lázadás, düh, az agresszió. A nyugatias életforma szemszögéből nézve nincs jelentősége annak, ha valaki mohamedán vagy keresztény. A másik nézőpontból viszont az identitásnak nagyon nagy jelentősége van.

– *És akkor azt csináld, amit én mondom.*

– És akkor lényegében azt csináld, beleértve az öngyilkos terrorig mindent. Ennek része volt már 2001. szeptember 11., de az újdonság, hogy most európaias módon robbog végig ez az összecsapás Skóciától Ukrajnáig. Megjelennek az autonómiát követelő nemzetiségek, a másik oldalon pedig ott ez az európaias valami, hogy mit akartok, hiszen már régen nem nemzetiségek, nemzetiek vagytok, hanem európaiak. Ebben a nyugati létformában most már nemcsak Amerika, Európa és Japán él, de Kínában legalább 450-500 millió ember, és Indiában is körülbelül ugyanennyi. Ez nem szegények és gazdagok,

nem szegény országok és gazdag országok ütközése, hanem valódi életforma-ütközés, ahol életmódok, létformák ütköznek. Persze van köze szegénységhez, gazdagsághoz, mert a társadalmi egyenlőtlenség nagyon fontos szereplője, de az is sokkal inkább életforma-egyenlőtlenségben jelenik meg. Egyébként bizonyos szempontból akarva-akaratlanul a magyar kormány és a Jobbik is a nyugatias életforma ellen lázad, csak nem terrorista eszközökkel.

– *Magyarországot azért ingadozik hol erre, hol arra, mert nem tudja, hogy merre lépjen?*

– Magyarország azért ellentmondásos, mert az elitünknek egy része – azt gondolom, hogy a többsége – felheccelte a nyugatias életformával szemben a társadalom nagyobb részét azzal, hogy magyarként, keresztényként, keresztény magyarként, sok tekintetben „pogány magyarként” jobban, másként, különbül élénk, mint a haldokló, csődbe jutott Nyugat. A békemenet „lázasodóival” azt közölte, hogy becsületet keresztény magyar ember vásárnap nem vásárol, akkor csak a templom lehet nyitva, a családdal oda kell menni! Igenis, a nemzeti és a keresztény értékeket védelem alá kell helyezni, tudnunk kell, hogy mire nevelünk az oktatásban. Ezt én tudom, ennek következtében átalakítom az iskolarendszert, és ha ez neked nem tetszik, akkor menj ebből az országból! Ide gazdasági emigránsok ne jöjjenek, ellenben én gazdasági emigránsokat küldök ki ebből az országból, ha nem tetszett nekik az ország, akkor menjenek. Ez mind életformadöntés. Vannak persze gazdasági okai is, de az ebből származó összeg elenyésző ahhoz képest, amit ezzel üzeni akar a jövődönök. Ebben nem ingadozik. Ugyanakkor a saját felső elitjének, ennek a vékony krémnek szeretné a Nyugat összes előnyét biztosítani.

– *Mekkora ez a „kiváltságos elit”?*

– Azt gondolom, hogy nagyjából a társadalom 15 százaléka. Az elmúlt négy-öt évben minden eszközzel egyértelműen a felső- és a felsőközéposztály felé mennek a jövedelmek és a vagyonok. Ez a réteg lényegében elkezd úgy élni és gondolkodni, ahogy az oroszputyini felsőosztály. Az, amelyik már nagyon

régóta Londonban, Monte Carlóban vagy New Yorkban tart udvartartást, ám eközben a néptől nemzeti elkötelezettséget, puritán-ságot, erkölcsösséget, tisztességet vár el. Aki dolgozik, boldogul – mondta *Kádár* elvtárs, *Orbán* is ezt mondja. Dolgozni kell, boldogulni, én is dolgoztam, lám, boldogultam. Ez valójában azonban szembemenetel a nyugati típusú életformával, oktatási rendszerrel. Ennek következménye, hogy azokat az egyetemeket szorítja meg, amelyeknek van valami nemzetközi besorolásuk (Corvinus, ELTE), és nagyon sok pénzből csinál egy közszolgálati egyetemet, amelynek a diplomája senki által el nem fogadható. A középfokú oktatásban ugyanúgy rányomultak a gimnáziumokra a Kádár-korból ismert jelszóval: „Vissza a technikumokhoz.” Akkor sem vált be, most sem fog, viszont a legrosszabb pillanatban csinálják. Amerika ugyanis nem azért tért vissza a világ élvonalába, mert valami praktikával élt, hanem mert a világ technológiai forradalmát ma is a Szilikon-völgyből irányítják. Amerika ma a világ technológiai, szellemi központja. Ma az Egyesült Államoknak és persze Nyugat-Európa néhány országának, elsősorban a briteknek van olyan egyetemi rendszere, amely a szükséges minőséget hordozza.

– *Azért érthetetlen számomra a magyar fordulat, mert én még emlékszem rá, hogy a társadalom nagyon a Nyugathoz akart tartozni. Hogyan lehetett ezt a nagy többséget ilyen hihetetlen vidéki, perifériális, visszahúzó pályára állítani?*

– Látja, hogy sikerült! Ennek több oka van, én hármát mondanék. Az első, hogy 1989–1990-ben nem az elit, hanem a vasmunkástól a titkárnőig, a textilgyári munkásnőtől a fóliázó vállalkozóig a rendszerváltó társadalom minden ízében egyetlen kívánsággal élt, hogy úgy éljen, mint az osztrákok, a bajorok, az északolaszok. Öt év eltelt, és nemhogy úgy éltek volna, de elvesztették az állásukat, sokan a biztonságos jövőbe vetett reményüket is. Kiderült, hogy olyan helyen él, ahol belátható időn belül nemhogy Ausztria nem jön, hanem örülhet, ha a tegnapi önmagát meg tudja őrizni, és lehet, még a gyerekének sem lesz jövője. Ez a rendszerváltás kezdetén különösen a kisvárosokban és a falvakban volt így. (Folytatás a 9. oldalon)

ÉLETFORMA-ÜTKÖZÉS

(Folytatás a 8. oldalról)

A kádári szocializmus azért volt speciális, mert a kisvárosok és a falvak relatíve gazdagabbak voltak, mint a főváros. A felemás, kétlaki, második gazdaságos életmódból kis egzisztenciák éltek ott biztonságban, jó minőségű házakban. Az agrárgazdaság összeomlásával, a vidék feldúlásával a kisvárosok és a falvak lényegében felélték a tartalékait. Azok a kétszintes, fürdőszobás házak, amelyeket a 80-as években valaki megépített, ma is állnak, de a benne élők már nyomorult nyugdíjasok, akiknek nagyon kicsi nyugdíjuktól kell azt a házat fenntartani. A gyerekeik már mind elmenekültek onnan, aki meg ottmaradt, az tragikus körülmények között él. Elvesztette a funkcióját a falu.

– Miért?

– Mert megszűnt a tsz, és elvesztette a funkcióját a falvakat szervező kisváros. Azt gondolom, ez okozta az Európával szembeni legnagyobb csalódást. Ausztriában, Nyugat-Európában a falvaknak ma is van funkciójuk, ezek valójában városias települések, elővárosok. Nálunk ilyen nincs. Ha emlékeztetjük az ott lakókat, hogy a Kádár-rendszerben hogyan éltek, akkor egyszer csak kiderül, hogy ők tulajdonképpen a szocializmusnak lennének a hívei, mára pedig nem maradt semmi egyebük, mint a magyarságuk, a dűh, a Jobbikig elvívó gyűlölet, hogy Európa kirabolta őket.

– Mi volt a második csalódás?

– Az is nagy remény volt, hogy Budapest felemelkedik, metropolisszá válik. El is indult ezen a pályán, mára kiderült, hogy az elitje ezt elrontotta. Ebben benne van egyébként a szociálliberális elit is vastagon. Szó sem lehet annak a nagy reménynek a beteljesüléséről, hogy utolérjük Bécset, pénzügyi központja leszünk ennek a régióknak! Sajnos nem voltunk elég jók. Az pedig, hogy Budapest ájtott jobbra, sőt még a jobbikosok is be tudtak jutni a városba, mutatja, hogy még itt is elő lehetett állítani a Nyugat-ellenes szemléletet. Remélem, hogy csak átmenetileg.

– **Hogyan lehetne ezen a szemléleten változtatni? Oktatással? Hogyan, amikor a tanárok nagy része is egyetért azzal, hogy magyarok vagyunk, nem kell Európa? Egyetemi tanárok büszkén vallják, hogy nem nevelik a diákjaikat, mert hogy nézne az ki...**

– Azt gondolom, abban, hogy rossz irányba fordultunk, az is közrejátszik, amit mond. A harmadik ok a csalódásra épp az volt, hogy

szellemi és gazdasági értelemben ez a világ, maga az értékrend tulajdonképpen ki volt találva a 80-as években. Ez volt a '68-as, a nyugati világból jól, rosszul lefordított, megmágyarított reformok időszaka. A „magyar reformata” – az egyetemi tanártól a vállalati vezetőn át a közigazgatásban dolgozóig – a 80-as évek végére többé-kevésbé tudta, hogy mit kell gondolni piacról, államról, iskolarendszerről, a gyerekek neveléséről. Az összes nevelési terv, minden strukturális változás, az iskola demokratizálásának, a porosz utas fejlődés alóli felszabadításának gondolata a nyolcvanas években már megszületett. Tele van a magyar politika olyan politikusokkal, akik ennek a résztvevői voltak. Abban az időszakban a pedagógustársadalom, ha nem is a legelején járt annak a mozgásnak, ami '89–90-ben mégiscsak átfordította ezt az országot, de vele együtt haladt. Behozták azokat a változásokat, amelyeket éppen most szüntetnek meg. Mára a reformok kifulladtak. Komoly csalódás szellemileg, hogy az egyetemi professzorok nemhogy a diákjaikat, de önmagukat sem vezérlik. Szellemi újítás, gondolatok a gazdaságban, a műszaki tudományok jelentős részében utoljára a rendszerváltás előtt, a 80-as években voltak. Majdnem mindenki abból él, 20 évvel ezelőtti gondolatait melengeti.

– Tulajdonképpen a magyar értelmiség vesztett utat?

– Ebben az értelemben nagyon keveseknek sikerült azt a nagyon nagy ugrást lényegében megtenni, hogy éljenek a nyugati oldalra való átjutás lehetőségével. A magyar tudomány, például a pedagógiai, az oktatási rendszer egyszer csak szembetalálta magát azzal a kézzelfogható valósággal, amit addig hihetetlen távolságból látott csupán. Hirtenjében minden szempontból versenyeznie kellett a Harvarddal, az embernek napi szinten kellett beépülnie egy minőségileg magasabb szintű oktatási rendszerbe, ahol állandó versengés van az oktatók között, és napi szinten kell kitalálnia valami újat. Valljuk be, ha nálunk egyszer valaki megírta a doktori dolgozatát, utána évtizedeket élhetett nyugodtan, kihívás nélkül. Ezért érintette drámaian az egész magyar felső-, majd a közép- és alsófokú oktatást, hogy behozták Magyarországra a nyugati minősítési rendszert. Legalábbis ezt próbálta ez a kormány, de mivel hülyén vezették be, ezért senki nem ért belőle semmit. Szerintem még az sem, aki kiadta. Ezért nem is tudja senki megcsinálni. Valójában pedig egy teljesen nyugatias típusú rendszer. Ebben, ahogy a gazdaságban is, lemaradtunk. A tetejébe pont azokat az újításokat

nem léptük meg, amelyeket meg kellett volna, amelyeket csak mi tudtunk volna meglépni! Talán épp az oktatás mutatja a lemaradásunk okát a legjobban. Ez a lemaradás pedig közvetlen gazdasági, társadalmi tényezővé válik.

– Nemcsak hogy mindent lerombolunk, de még el is vesszük az oktatástól a fejlődéshez szükséges pénzt.

– Igen, és azt hiszem, hogy ez megint társadalomfelfogás kérdése. Orbán Viktoré szerintem nagyon konzekvens felfogás, amelyet bizonyos értelemben a Horthy-rendszerből már ismerünk. Akarok egy szűk elitet, megte-remtem számára a feltételeket. Ez a szűk elit, amelyet egyébként teljes lojalításra is kötelez-gek, meg fogja kapni a pénzt. Nincs is rá szükség, hogy mindenki elit iskolákba járjon. Magyarország kítűnőségét az a szűk elit fogja bizonyítani, amelyek agyilag meghaladja a nyomorult nyugatiakat. Az alatta lévő, hangya-szorgalmú munkásnépesség pedig megte-remti majd, amihez nem kell végzettség. Mint Ázsiában. A józan életű és józan gondolkodású magyar parasztnak négy osztály elegendő. Orbán ezzel a társadalomfelfogás-sal egyáltalán nincs egyedül, a társadalom jelentős része is így gondolkodik. A tetejébe durván és könyörtelenül azt is kimondja, és a saját életformáján keresztül bizonyítja is, hogy ha te az elithez tartozol, akkor ostoba vagy, ha a magyar iskolarendszerbe adod a gyerekedet. Ha van elég időm, 12 évem arra, hogy előállítsam az önálló kasztomat, a régít pedig – bár nem vitatom, hogy hasznos volt, de – megsemmisítjük, nem engedjük szóhoz jutni, akkor a külföld majd csak velünk tárgyalhat, velünk tud egyezsre jutni. Belföldön pedig csak mi tudunk vezetni, egyedül mi vagyunk hivatottak a vezetésre. Az oktatási rendszer lehetetlenné is teszi, hogy a páriákból vezetők nőjenek ki. A Horthy-korszakban persze az elithez tartozást nemesi címekhez, grófi rangokhoz, az úri Magyarország uraihoz rendelték hozzá. Az orbáni koncepció ennek párttitkárisított, kádárista változata, ami egyben Orbán népszerűségének is az oka.

– Adhat-e okot a reményre, hogy ezek tüntetnek az utcán, hogy az MTA elnöke, kutatói felszólaltak az oktatás átalakításának iránya ellen?

– Reménykedni kell, ez helyes. Én azt hiszem azonban, hogy a tudományos életnek Magyarországon már korábban fel kellett volna emelnie a szavát az itt lejátszódó folyamatok ellen. Nagy jelentősége lesz ugyanis egy átalakulásban. (Folytatás a 10. oldalon)

ÉLETFORMA-ÜTKÖZÉS

(Folytatás a 9. oldalról)

Az utcáról adott esetben meg lehet dönteni egy kormányt, de nem lehet átalakítani egy országot. Nem gondolom azt, hogy a bölcsek és a tudósok kormányának kell jönnie, de azt igen, hogy a szellemi elitnek fel kell emelnie a szavát az ellen, ami itt folyik, mert a szakadékba vezet. De ugyanezeknek a tudományos grémiumoknak kéne megmondaniuk, hogy akkor merre tovább, mert enélkül nem fog tudni itt senki kormányozni.

– **De hát voltak ilyen körök. Hova lettek?**

– Voltak, még mindig vannak. Létezik a Szalay-kör, az Andrássy-kör és a Hetényi-kör, működnek. Írnak is. Az igazi kérdés az, hogy ez a szellemi teljesítmény eljut-e az értelmiség nagy táboraéhoz, például a pedagógusokhoz, találkozik-e az ő gondolataikkal. A kérdés az, hogy az MTA elnökének a gondolatai átmennek-e az értelmiség szélesebb köreibé, hogy elgondolkozzanak azon, az a provinciális, magyarkodó, keleti szeles, én azt gondolom, hogy civilizáció- és kultúraellenes világ – aminek akarva-akaratlanul részesei –, az jó-e.

Én azt hiszem, hogy azért kellene ilyen nyilatkozatok, mert azok, akik nem is akarták feltétlenül szolgálni ezt a rezsimit, elkezdtek magukat szoktatni ahhoz, hogy ez a rendszer van, volt és lesz. A tüntetéseknek, Lovász nyilatkozatának, bizonyos értelemben a nemzetközi figyelmeztetéseknek is azért van jelentőségük, mert érzékeltetik, hogy a jelenlegi nem az örökkévalóság rendszere. Mert, ha erre rendezkedünk be, akkor ugyan nem lehet tudni, hogy mikor, de ugyanazokat a kérdéseket fogja felvetni, amelyek a Kádárkor eltűnésekor is felvetődtek. Amikor a gyerekek azt kérdezték a szüleiktől: te mit csináltál, azt kérdezték a tanáraiktól: te mit tanítottál. A kérdések újra fel fognak vetődni, ebben nincsen kegyelem. Mindig azt hisszük, ha eltűnnek a rendszer fő bűnösei, akkor mi, többiek simán megyünk tovább. De annak a pedagógusnak, aki 30 éven át tanít, szembe-sülnie kell majd azzal, hogy tanítványok sorát küldi ki úgy az iskolapadból, hogy azok még „magyar matematikát, magyart, történelmet stb.” tanulnak. Annak a felelősségét, hogy mit tanítunk, el lehet hátrítani, de mindennap be kell menni az osztályba, az előadóterembe.

– **Mindenkinek meglesz az a mentsvára, hogy nem tehetett mást...**

– Én ezt elfogadom, és én nem is gondolom azt, hogy nem ezt fogja válaszolni mindenki. Ez a „parancsra tettem” logikája. Az egészben az a kellemetlen, hogy pedagógusnak lenni több ennél. Feltéve, ha valaki nem azért megy be mindennap az iskolába, hogy a nem nagyon

magas pénzért letanítsa az óráját, aztán örüljön, hogy kijöhetett, mert végre megszabadult a gyerekektől. Pedagógusnak lenni azt jelenti, hogy valaki azért megy be az osztályba, hogy abban a 45 percben a világról az adott tárgy szemszögéből elmondjon valamit.

Azt, hogy ebből az országból az elmúlt három-négy évben elmentek a mi tanítványaink, 350-400 ezer fiatal, figyelmeztető jelnek tekintem. Azért ezt végig kellene gondolni. Mit tettünk mi ehhez hozzá? Mit adtunk nekik, amitől ők ebben az országban nem jutnak semmihez? Miért tanítottuk őket? És megtanítottuk-e őket arra, hogy Európában a mosogatáson kívül többre jussanak? Miért tanítók? A magyar tudomány nemhogy fel-, hanem leépül, a magyar oktatás nemhogy fel-, de leépül. Mihez asszisztáltak? És ez az, amivel a pedagógustársadalomnak, a tudóstársadalomnak szembe kell néznie!

– **Hogy lehetne a pedagógusokat, a szülőket felrázni?**

– Azt lehet látni, hogy az oktatási rendszer miatt komoly ijedelem van a középosztályban. Először az egyetemi oktatásnál derült ki – nem véletlenül –, hogy nemcsak majmolásból viszik Európába vagy Amerikába a gyereküket, hanem mert meg vannak ijedve. Most, hogy érződik, a középiskolák omlanak össze, szinte mindenki alapítványi iskolába mentené a gyerekét. A szülőknél tehát működik a gyerekmegmentő akció. Ezért szerintem a szülőket most meg lehetne nyerni például jó iskolaszékek működtetésére. A pedagógusok felrázását bizonyosan át kellene gondolni. Pár napja beszéltem az Oktatói Hálózattal. Megértették, hogy a diáktüntetés nemcsak a kormány ellen robbant ki, hanem az oktatók ellen is. Pont azért, mert nincs semmiféle együttműködés az oktatók és az egyetemisták között, utóbbiak magukra maradtak. Az oktatók azt is megértették, hogy szoros együttműködésre volna szükség, mindennapos kommunikációra a diákokkal. Hogy nem lehet megvalósítani, annak leginkább az az oka, hogy a pénzek elvonása miatt megnöttek az oktatói terhek, és hihetetlen nagyságrendű csoportoknak kell óriási tömegű tananyagot a fejébe verni.

– **A közoktatás oktatóit kinek kéne felrázni?**

– Mindenkinek csak ajánlani tudom a magyar Euronewson azt az oktatási műsort, amelyet egyébként egy arab nő csinál, és az egyik Öböl-menti állam fizeti. Ebben mindig bemutatnak három vagy négy iskolai kísérletet. (Mi magyarok is szerepeltünk benne, az AKG-nak az a kísérlete, amikor a történelemtanár végigvitte az osztályt az '56-os emlékhelyeken.) Ezt a fajta kísérletezést érdemes

lenne visszavinni az osztályba. Az internetet a diákokkal való mindennapos együttműködésre is lehet használni. Amivel nem lehet mit kezdeni, az az, hogy nincs számítógép, vagy ha van, az iskolák döntő többségében nincs elképzelés arra, mire kéne használni. Nem akarom megbántani a pedagógiát, csak azt akarom mondani, hogy ebben a vonatkozásban a magyar iskolarendszer technikai felkészültsége, ahogy a tanárok erre való képessége és képzettsége is, alacsony szintű. Nem tudják elhelyezni ebben az egyébként hihetetlen robbanékony világban saját magukat, ezért nem tudják elhelyezni a gyerekeket se. Magabiztosan kéne tanítaniuk, de a magabiztos tanításhoz a magabiztos alapok eltűntek. Ezzel nincs mit kezdeni, ez nem működik!

– **Várhatunk valami jót is?**

– A magyar társadalom a kiábrándulások társadalma. Kiábrándult az előzőből, és mára, bármennyire is nem látszott meg ez a választásokon, a többség számára is kiderült, hogy a keleti út nem a győzelem útja. Azt még nem lehet tudni, hogy mit fogunk helyette csinálni, de ma egy szkeptikus, magát rosszul érző, depressziós társadalomban élünk, amelyik lemaradtnak érzi magát. A fiataljaink erre jöttek rá, és arra, hogy vissza kéne szerezniük, ha nem is egy élenjáró, de legalább egy felzárkózó helyet. Látjuk az egykor leahagyott, most minket leahagyó szomszédainktól, hogy néhány év jó politikájával nagyon gyorsan fel lehet jönni, ha a társadalomban van erre igény. Szerintem van – ez furcsán fog hangzani az én számból –, az igényt az 1965 és '85 közötti 20 év Kádár-rendszere táplálta bele. És azért volt egy jó évtizedünk a rendszerváltásban is. Van civilizált nevelésünk, amit most „elbunkósítottak”, de a fiataljaink nem fognak tudni ebben a barbár létben élni. Ennek az a következménye, hogy legkésőbb '18-tól biztosan egy másik irányba megyünk. Európának is meg kell oldania a maga problémáját, és abban mi is benne vagyunk, mint probléma. Szomorúan mondom, hogy ők kell, hogy részben megoldjanak minket, de meg kell, hogy oldjanak. Nyugatról is vissza fognak jönni a fiatalok, és valami mást csinálnak majd itt. Másképp fognak élni. Ez nem vigasztalja az öregeket, akiknek az életük nagy része sajnos elpazarlódott, de én nem hiszek ebben a végletes és tragikus leszakadásban. Nem volt szükségszerű, hogy stadionépítésekre menjen el a pénz, nem volt szükségszerű, hogy itt mindent ellopjanak. De ebből azért ki lehet jönni, nem kell ehhez sok. Nem igaz az, hogy a magyar társadalom a hülyék és a gazemberek társadalma. Ezért hiszek abban, hogy csak egy elitet kell leváltani.

– **Köszönöm szépen!**

Millei Ilona

